

Arrest

nr. 262 012 van 11 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1989.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 14 januari 2020. Op 17 januari 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 1 maart 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 19 april 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Sialkot in de Punjab, waar u woonde tot uw vertrek uit het land in 2015. U ging hier naar school tot de twaalfde klas maar stopte toen met studeren. De jaren daarop was u zonder beroepsactiviteiten, wat voor u geen probleem was omdat uw familie welgesteld was.

Uw vader had lange tijd gewerkt als bouwingenieur in Dubai, en had in Pakistan een vastgoedbedrijf samen met een oom van u. Voor zijn vastgoedbedrijf kocht hij op een bepaald moment een stuk grond van een andere oom van hem. Dit stuk grond werd naderhand evenwel een veelvoud waard omdat er in de buurt een snelweg, luchthaven en industriepark werden aangelegd. Daarop betwiste de zoon van de genoemde oom deze verkoop. Uiteindelijk kwam het tot een rechtszaak, die voor zover u weet nog hangende is. Tevens werd er tegen uw vader gedreigd dat u gedood zou worden als hij zijn claim op de grond niet liet varen, en werd op een bepaald moment de poort van het huis van het gezin beschoten. De kozijn van uw vader was evenwel ongenaakbaar omdat hij banden had met lokale politici. Hierop besloten uw ouders dat u het land maar beter kon verlaten. Zelf trokken ze daarna permanent naar Dubai, waar ze een verblijfsrecht hebben.

Enkele jaren na uw vertrek werd de zoon van de oom van u die samen in het vastgoedbedrijf met uw vader zat, in de loop van 2017 gedood. Uw oom probeerde zonder succes wraak te nemen, waardoor de spanningen met de kozijn van uw vader alleen maar verder zijn opgelopen.

U verliet Pakistan in de loop van 2015 en reisde via onder meer Iran en Turkije naar Denemarken, waar u een verzoek om internationale bescherming deed. Uw verzoek werd evenwel geweigerd, waarop u in de jaren daarna nog naar Duitsland, Oostenrijk, Nederland, Zwitserland trok, om ook daar internationale bescherming te vragen. Meestal werd u teruggestuurd naar Denemarken, en enkel in Duitsland werd te gronde geoordeeld (weigering).; Uiteindelijk kwam u daarop aan in België op 14 januari 2020, waarna u hier ook om internationale bescherming verzocht op 17 januari 2020. U legde geen stukken voor om uw verzoek te staven, maar maakte wel een aantal links naar youtube-filmpjes over.

Er dient voorafgaand te worden opgemerkt dat uw ingeroepen redenen waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Pakistan geen enkel verband houdt met de Geneefse Vluchtelingenconventie, die voorziet in het verlenen van internationale bescherming aan personen die hun land van herkomst hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille hun nationaliteit, etnische afkomst, politieke- of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. U geeft namelijk aan dat u Pakistan moest verlaten omdat u door een neef van uw vader bedreigd werd omwille van een grondconflict, waardoor uw problemen zich situeren in de gemeenrechtelijke context. Niettemin dient nog onderzocht te worden of u hierdoor ook geen risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zoals omschreven in Artikel 48/4 §2 b) van de wet over de subsidiaire bescherming loopt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart dat u Pakistan diende te verlaten uit vrees voor een neef van uw vader, die u bedreigde nadat een stuk grond dat uw vader van zijn broer kocht naderhand sterk in waarde steeg, met het oog op het terugkrijgen van dit stuk grond. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u hierom een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, om onderstaande redenen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Ten eerste is het opvallend dat u geen enkel stuk kan voorleggen om de zaken die u voorhoudt te staven. Het gaat nochtans om een relaas dat makkelijk te documenteren zou moeten zijn: er is een stuk grond overgedragen waarover allerhande zaken op papier staan (CGVS p. 9), dit heeft geleid tot een rechtszaak (CGVS p. 9) waarvan zeker stukken bestaan, u spreekt van een schietpartij in de rechtbank (CGVS p. 9, 10), en een moord op een kozijn van u in het kader van dit conflict (CGVS p. 7) dat volgens u zeker in de media kwam (CGVS p. 11). Maar desondanks legt u geen stukken voor om de voorgaande elementen te onderbouwen. U bent nochtans als sinds 2015 in Europa en bent sindsdien aan en af aan

het procederen voor het verkrijgen van internationale bescherming, en zou ook reeds een weigeringsbeslissing hebben gekregen waarin expliciet gewezen werd op het belang om uw relaas met stukken te staven (CGVS p. 15, 16). U hebt met andere woorden genoeg tijd gehad om de nodige documenten te proberen verzamelen, en zou op de hoogte moeten zijn van het belang van dergelijke stukken om uw relaas te staven. Dat u niettemin niets kan voorleggen bij uw huidige verzoek ondermijnt daarom de aannemelijkheid van hetgeen u voorhoudt al sterk.

Hier op gewezen, beaamde u dat van bepaalde zaken, met name de moord op uw kozijn, wel mediaberichten zouden moeten bestaan (CGVS p. 11), maar u liet het na om deze op te zoeken en voor te leggen. Het is nochtans in de eerste plaats aan u om hetgeen u voorhoudt te staven, en dat u dit niet doet getuigt maar van weinig interesse in uw eigen zaak. U gaf nochtans aan dat u zaken zou nasturen (p. 15, 18), maar liet het na dit te doen. Het enige dat u uiteindelijk voorlegde, waren een aantal links naar nieuwsberichten over een vastgoedschandaal waarbij de familie van Khwaja Asif betrokken is (mail dd. 9 maar 2021), de politicus waarmee de neef van uw vader banden zou hebben. Op basis van deze berichten viel evenwel geen band met hetgeen u voorhoudt op te maken, noch volstaan ze om tout court de band die u voorhoudt tussen uw vader zijn neef en deze politicus aan te tonen (zie ook infra).

Ten tweede zijn ook uw verklaringen over hetgeen u voorhoudt, ontoereikend te noemen. Zo wist u niet wanneer het geschil precies voor de rechtbank kwam, enkel dat het in 2013 of 2014 was (CGVS p. 9), wist u niet wanneer het betwiste stuk grond aan uw vader was verkocht (CGVS p. 10), wist u niet voor welke rechtbank de klacht hangende was (CGVS p. 11), en bent u niet op de hoogte van de huidige stand van de procedure (CGVS p. 11). Nochtans draait uw hele relaas om de betwisting van de verkoop van dit stuk grond, en er mag dus toch verwacht worden dat u goed op de hoogte zou zijn over de precieze toedracht van de zaak. Dat u hier zodanig vaag over blijft ondermijnt de ernst van hetgeen u voorhoudt.

Ten derde dient te worden vastgesteld dat u kennelijk geen serieuze poging gedaan hebt om u in uw eigen land tot de autoriteiten te richten om bescherming te zoeken tegen de bedreigingen die tegen u geuit zouden zijn. U maakt nochtans gewag van expliciete doodsb bedreigingen (CGVS p. 8, 10), een schietpartij tegen het huis van de familie (CGVS p. 10, 13, 14), en een schietpartij in een rechtbank zagezegd in opdracht van de neef van uw vader (CGVS p. 9, 10). Al deze zaken lijken prima facie van dien aard dat ze de aandacht van de autoriteiten zouden trekken dan wel grond zouden zijn voor het neerleggen van een klacht, maar u verklaart dat uw familie hier steeds van afzag (CGVS p. 14, 15). Uw uitleg hiervoor is dat de neef van uw vader banden zou hebben met politici en hij daardoor invloed kan uitoefenen op de politie (CGVS p. 10, 11, 14, 15). Maar volgens uw verklaringen lijken u en uw familie niet eens ernstig geprobeerd hebben om u tot de autoriteiten te richten voor de voorgehouden feiten, wat enigszins vreemd is te noemen; het is één zaak om te besluiten het land te verlaten na u vruchteloos tot de autoriteiten te richten, maar u hebt kennelijk gekozen voor de vlucht vooruit.

Het meest ernstige feit uit uw relaas lijkt het beschieten van de poort van de woning van het gezin te zijn geweest, wat u zelf als een moordpoging beschouwt (CGVS p. 14), maar ondanks de voorgehouden ernst van de situatie hebben jullie hier zelfs geen first information report van laten opstellen (CGVS p. 14, 15). Uw uitleg hiervoor is primo dat vorige FIR's op niets uitdraaiden (CGVS p. 15), maar anderzijds waren de feiten waar u daarvoor gewag van maakte ook minder ernstig (bedreigingen en uw vader slaan, CGVS p. 13), waardoor het al te kort door de bocht lijkt om (zelfs als het al voor waar genomen wordt) dit als voldoende grond te beschouwen om u niet meer tot de autoriteiten te proberen richten.

Bovendien valt er secundo nog een kanttekening te maken bij de voorgehouden politieke invloed van de neef van uw vader. Meer bepaald zou hij samen heulen met ene K.A., een parlamentslid voor Sialkot. U geeft tevens aan dat deze politicus behoort tot de Pakistan Muslim League factie Nawaz (PML-N) (CGVS p. 10), een groep die tegenwoordig net in verdrukking is gekomen door de opgang van de Pakistan Tehreek e Insaaf (PTI) en vervolging wegens corruptie, waar u ook op gewezen werd. U werpt tegen dat ze nog steeds de macht zouden hebben in Punjab (CGVS p. 12), maar dit blijkt sinds 2018 niet meer waar. Bovendien wijzen nieuwsberichten over het incident waar de door u voorgelegde youtube-filmpjes naar verwijzen, er op dat ook de familie van K.A. heden persoonlijk onder druk lijken te staan via gerechtelijke vervolging en administratieve sancties, en in december vorig jaar werd A. zelfs gearresteerd (zie stukken toegevoegd aan uw dossier). Zelfs als de banden van uw neef met K.A. voor waar genomen worden, zouden deze heden daarom niet van dien aard zijn om aan te geven dat u moeilijk op bescherming in Pakistan zelf zou kunnen rekenen.

Tertio dient er trouwens ook op gewezen te worden dat de grote invloed die u de neef van uw vader toedicht, op niets meer berust dan blote beweringen. U kan deze band met geen enkel stuk staven (krantenartikelen, verkiezingslijsten, etc.), en uw verklaringen over de inhoud van deze band blijven maar vaag: ze zouden samen werken om gronden te bezetten (CGVS p. 10). Voor de rest kan u over de neef van uw vader enkel zeggen dat hij een soort gangster is die met anderen "een soort groep" vormde (CGVS p. 15).

Quarto geeft u ook aan dat uw familie welstellend is (CGVS p. 7 – 9) – indicatief is hier dat uw vader naast zijn vastgoedbedrijf in Pakistan en de betwiste grond bij de luchthaven ter waarde van een slordige half miljoen dollar (CGVS p.7), ook nog twee eigendommen bezit in Dubai en hieruit een verblijfsrecht ontleent (CGVS p. 7). Dergelijke middelen zouden de toegang tot de autoriteiten en de gerechtelijke instanties in de Pakistaanse context zeker zou moeten faciliteren. Uw tegenwerping is dat uw familie slechts “gewone” zakenmensen zijn, terwijl de neef van uw vader een gangster is met politieke banden (CGVS p. 15), maar hier werd supra al op ingegaan. Alles samen kan u daarom niet verantwoord worden waarom u zich in Pakistan niet op de autoriteiten zou kunnen beroepen om uw gemeenrechtelijke probleem te beslechten.

Ten vierde lijkt het er bovendien op dat u de problemen die u voorhoudt zelf niet al te ernstig neemt. U verklaart hierover namelijk dat u geen bewijzen kon verzamelen omdat uw vader van mening is dat uw verblijf in Europa tijdelijk is en het daarom niet de moeite zou zijn om de gevraagde bewijzen te verzamelen (CGVS p. 11). Zelf lijkt u dezelfde mening te zijn toegedaan, en stelt u dat u maar tijdelijke bescherming nodig hebt, en van plan bent om terug te keren naar Pakistan want “er is geen oorlog of zo”. U hebt er hoop op dat, ondanks de voorgehouden moord op uw kozijn ondertussen, er toch nog een compromis over de grond bereikt kan worden en de rechtszaak zou eindigen (CGVS p. 11, 12).

Ten vijfde kan er ook niet om de vaststelling heen dat u reeds sinds 2015 in Europa bent. Sindsdien hebt u naar eigen zeggen reeds een procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming tot voltooiing gebracht in Denemarken (weigeringsbeslissing), en bent u ook een aantal keer terugverwezen naar dit land aangezien het bevoegd geacht werd om uw verzoek te behandelen in Duitsland, Nederland en Oostenrijk. Uiteindelijk zou uw zaak ook in Duitsland behandeld geweest zijn, en werd u vanuit Zwitserland bevolen om terug te keren naar Duitsland, waarop u naar België kwam (CGVS p. 15, 16). U zou in Denemarken, alwaar uw verzoek ten gronde behandeld werd, dezelfde problemen naar voren hebben gebracht als wat u heden voorhoudt, maar een weigeringsbeslissing hebben ontvangen. Dat u niettemin nog jarenlang in verschillende Europese landen verbleef en her en der procedures voor het verkrijgen van internationale bescherming blijft opstarten op dezelfde gronden, lijkt een vorm van asylum shopping, en kan gekwalificeerd worden als misbruik van de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming.

De door u aangehaalde medische problemen (CGVS p. 17) kunnen niet volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Voor de beoordeling van medische problemen an sich, dient men zich te richten tot de daartoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Samenvattend: u kan geen enkel begin van bewijs voorleggen om de verschillende zaken die u voorhoudt te staven, u kan maar weinig details aanrijken over de rechtszaak waar u gewag van maakt, u kan onvoldoende verantwoord worden waarom u geen beroep zou kunnen doen op de Pakistaanse autoriteiten en gerechtelijk apparaat, en u lijkt de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming maar weinig ernstig te nemen. Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een

vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Zowel de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), als Hizbul Ahrar (HuA), al-Qaeda en de Islamitische Staat (ISKP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Lashkar-e Taiba (LeT) en Jaish-e Muhammad (JeM) hun hoofdkwartier en religieuze faciliteiten hebben in Zuid-Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 182 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode vijf aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 12 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 9 en PICSS van 16 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Bovendien blijkt dat er weliswaar sprake was van een lichte toename van het aantal veiligheidsincidenten in 2019 in vergelijking met 2018. Echter, het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie bleef beperkt.

Uit de dezelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab hoofdzakelijk doelgericht van aard is en de vorm aanneemt van sektarisch geweld, etno-politiek geweld, terroristische aanslagen, en crimineel geweld. Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van TTP, Hizbul Ahrar (HuA), LeJ en ISKP gearresteerd of gedood werden. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land.

UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Met het oog op het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 stelt de verzoekende partij als volgt in haar verzoekschrift: *"Verzoeker laat, aan uw Raad, of het verhaal van de verzoeker binnen de voorwaarden van het Verdrag van Genève valt betreffende de vluchtelingenstatus."*

In ondergeschikte orde meent de verzoekende partij dat haar de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend. De verzoekende partij geeft een theoretische uiteenzetting over de principes van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij citeert uit het rapport *"Pakistan. Security Situation. Country of Origin Information Report"* van EASO van oktober 2020 en een internetartikel. Zij betoogt dat burgers in 2019 het meest werden getroffen door aanslagen in Pakistan, dat de veiligheidssituatie in Pakistan sinds jaren zeer *"conflictueel"* is vanwege de gewapende en terroristische groepen, dat deze groepen in Punjab actief zijn tegen verschillende gemeenschappen, dat er als reactie operaties zijn opgezet die tevens bekritiseerd worden en dat er ook onwettige en buitengerechterlijke executies door Pakistaanse rechtshandavingsinstanties worden gemeld. Tevens voert de verzoekende partij aan dat Punjab de op twee na meest getroffen provincie is wat betreft het aantal veiligheidsincidenten en de provincie met het hoogste aantal burgerslachtoffers en dat deze trend zich in 2020 heeft voortgezet. Zij wijst erop dat niet wordt betwist dat zij afkomstig is uit de provincie Punjab en betoogt dat de voorgaande elementen ervoor zorgen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet.

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/6, § 5 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij meent dat de motieven van de verwerende partij om haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn.

Zij stelt als volgt in haar verzoekschrift:

"Ten eerste en wat betreft de afwezigheid van bewijzen, legt verzoeker uit deze afwezigheid van bewijzen door het feit dat toen hij in Denemarken was, verloor hij al de documenten en sindsdien het is niet meer mogelijk voor hem om deze bewijzen te produceren. Hij vroeg aan zijn ouders om informatie en documenten te sturen, maar momenteel kreeg hij niets.

Ten tweede was verzoeker niet betrokken in de rechtszaak tussen zijn vader en de zoon van zijn oom. Daardoor heeft hij geen gedetailleerde informatie over de ins en outs van het juridisch probleem tussen zijn vader en de familieleden van deze laatstgenoemde. Bovendien sprak zijn vader nooit over dit probleem met verzoeker en ondanks de aanvragen van verzoeker voor gedetailleerde informatie te krijgen, zie zijn vader hem niets betreffende dit probleem. Het lijkt, volgens ons, te streng van verwerende partij om aan te vragen informatie over een probleem die niemand aan verzoeker wilde spreken.

Ten derde kan verzoeker geen hulp aan de Pakistaanse autoriteiten aanvragen omdat de mensen, van wie verzoeker bang is, veel macht hebben en zij controleren politie en al de Pakistaanse uitvoerende organen. Ondanks de financiële middelen van zijn familie en de grote invloed van dit laatstgenoemde in de zaken, moesten zijn ouders ook het land verlaten omdat er bedreigingen tegen hen waren. De vrees van verzoeker zijn actueel en gegrond, en er is een reëel risico voor verzoeker in geval van terugkeer naar Pakistan.

Ten slotte heeft verzoeker meerdere procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming in verschillend Europese landen ingediend omdat het onmogelijk is voor hem naar Pakistan terug te keren. Inderdaad, zijn de bedreigingen tegen verzoeker nog aanwezig en daardoor is zijn leven in gevaar als hij naar Pakistan terugkeerde."

Vervolgens verwijst de verzoekende partij naar het principe van het voordeel van de twijfel zoals dat voorkomt in de proceduregids van UNHCR en in de rechtspraak van de Raad en van de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen. Zij stelt tevens dat UNHCR zijn bezorgdheid heeft geuit met betrekking tot argumenten over de corruptie in Pakistan, waarna zij betoogt: *"Het CGVS verwijst naar algemene informatie betreffende corruptie, om de door verzoeker overgelegde documenten te diskwalificeren zonder specifieke grieven betreffende deze documenten aan de orde te stellen."*

2.3. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken:

- een uittreksel uit het rapport *"2017 Annual Report. 50% of the Middle East is Shia Muslim"* van Shia Rights Watch (stuk 3),
- een uittreksel uit het rapport *"Pakistan. Security Situation. Country of Origin Information Report"* van EASO van oktober 2020 (stuk 4),
- het internetartikel *"Pakistan pushing weapons, heroin amid farmers' agitation, cautions Punjab CM"* van Moneycontrol van 30 januari 2021 (stuk 5), en
- een uittreksel uit het rapport *"Country Policy and Information Note. Pakistan: Actors of protection"* van het UK Home Office van juni 2020 (stuk 6).

2.4. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij samen met een aanvullende nota een schrijven neer van zijn neef in Pakistan.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de

verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. De verzoekende partij dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging.

In bestreden beslissing wordt gesteld dat de door de verzoekende partij beschreven moeilijkheden en vluchtmotieven, meer bepaald een grondconflict tussen haar vader en de zoon van een oom, geen verband houden met één van de voormelde criteria en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als ‘vervolging’ in de zin van het Verdrag van Genève. De verzoekende partij ontwikkelt geen argumenten die een ander licht kunnen werpen op de voormelde pertinente en terechte besluitvorming.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Toen het zich uitsprak over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) dat “(d)e (...) termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

In hetzelfde arrest geeft het HvJ aan dat “(h)et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht (...) deel uit(maakt) van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.” (*Ibid.*, § 28). Uit een later arrest van het HvJ vloeit echter voort dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Het HvJ hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” of nog dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, § 33 en § 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld”. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

7.3.2. De verzoekende partij voert aan dat zij Pakistan ontvluchtte in het kader van een grondconflict tussen haar vader en de zoon van een oom. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

7.3.3. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij weblinks voor naar filmpjes op YouTube. Deze bevatten, net als de stukken toegevoegd aan het verzoekschrift (stukken 3-6), echter louter algemene informatie die geen betrekking heeft op de persoonlijke,

individuele situatie van de verzoekende partij en volstaan op zich dan ook niet teneinde de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten *in concreto* aannemelijk te maken. Het schrijven van haar neef, dat de verzoekende partij samen met een aanvullende nota ter terechtzitting neerlegt, betreft slechts de weergave van de verklaringen van deze neef doch nergens blijkt dat deze verklaringen daadwerkelijk met de waarheid overeenstemmen. Het betreft bovendien slechts een kopie die wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerlei knip- en plakwerk een geringe bewijswaarde heeft. Dit klemmt des te meer daar uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Pakistaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relatieveert. Daarom dient erop gewezen dat de verzoekende partij ter terechtzitting verklaarde dat zij haar ouders in Dubai contacteerde, die op hun beurt de neef in Pakistan vroegen om een document op te stellen. Als zodanig heeft dit schrijven een gesolliciteerd karakter, hetgeen de bewijswaarde ervan eens te meer ondermijnt.

Gelet op de summiere inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde stukken, volstaan deze stukken op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

7.3.4. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing op terecht en pertinente wijze vaststelt dat de verzoekende partij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat zij omwille van een grondconflict tussen haar vader en de zoon van haar oom een reëel risico op ernstige schade loopt. Meer bepaald motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat:

- de verzoekende partij geen enkel stuk voorlegt ter staving van haar verklaringen. Nochtans zijn er verschillende elementen waaromtrent redelijkerwijze kan worden verwacht dat de verzoekende partij er documenten van zou kunnen bekomen (onder andere de overdracht van de gronden, de rechtszaak, mediaberichtgeving *et cetera*), *quod non*. Dit klemmt des te meer daar de verzoekende partij reeds sedert 2015 in Europa verblijft en zij reeds verschillende verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend in verschillende Europese landen, zodat kan worden aangenomen dat zij voldoende tijd had om documenten te verzamelen en dat zij op de hoogte is van het belang van het voorleggen van documenten ter staving van haar verzoek om internationale bescherming. Dat de verzoekende partij naliet documenten te verzamelen, getuigt van een gebrek aan interesse waardoor afbreuk wordt gedaan aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.
- de kennis van de verzoekende partij over het door haar voorgehouden grondconflict en de gevolgen ervan gebrekkig is. Zo weet zij niet wanneer het geschil voor de rechtbank kwam, wanneer het betwiste stuk grond aan haar vader werd verkocht, voor welke rechtbank het geschil voorkwam of wat de huidige stand van de procedure is.
- de verzoekende partij geen afdoende poging ondernam om zich op de bescherming van haar nationale autoriteiten te beroepen. Dat de zoon van haar oom een grote invloed kan uitoefenen via connecties met lokale politici, vormt hiervoor geen afdoende verschooning. Dit klemmt des te meer daar de verzoekende partij en haar familie zelfs van de beschieting van hun woning geen First Information Report (hierna: FIR) lieten opmaken, hetgeen, ook al zouden eerdere FIR's op niets zijn uitgedraaid, gelet op de ernst van deze beweerde feiten toch kan worden verwacht. De verklaringen over de invloed van de zoon van haar oom via lokale politici zijn blijkens de beschikbare informatie over deze politici bovendien niet langer actueel aangezien blijkt dat deze politici in de verdrukking zijn gekomen. De verklaringen van de verzoekende partij over de invloed van de zoon van haar oom betreffen slechts blote beweringen, temeer daar zij hieromtrent niet verder komt dan vage, niet-doorleefde verklaringen. Daar de verzoekende partij verklaart dat haar eigen familie welgesteld is, kan overigens eens te meer worden verwacht dat zij in de Pakistaanse context toegang hebben tot de autoriteiten en gerechtelijke instanties.
- de verzoekende partij verklaart dat haar verblijf in Europa slechts tijdelijk is, hetgeen aantoonde dat zij zelf de door haar voorgehouden problemen niet dermate ernstig inschat dat hieruit een nood aan internationale bescherming zou blijken.
- de verzoekende partij reeds in andere Europese landen om internationale bescherming heeft verzocht doch zowel in Denemarken als Duitsland een weigeringsbeslissing bekwam.

- de verzoekende partij zich met betrekking tot de door haar aangehaalde medische problemen dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat de verzoekende partij niet aantoont dat de motivering van de commissaris-generaal verkeerd is.

Waar de verzoekende partij wijst op de algemene veiligheidssituatie in Pakistan in het algemeen en in de provincie Punjab in het bijzonder en dienaangaande citeert uit verschillende bronnen, dient erop gewezen dat zij de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten *in concreto* aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar dergelijke louter algemene situatie en informatie die geen betrekking heeft op haar persoonlijke, individuele situatie hiertoe niet volstaat. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat zij er niet in slaagt de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten *in concreto* aannemelijk te maken.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij haar documenten in Denemarken heeft verloren en het sindsdien niet meer mogelijk is om bewijzen voor te leggen, dient vastgesteld dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij in Denemarken documenten als bewijzen voorlegde maar deze niet heeft teruggekregen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). De verzoekende partij verklaarde bovendien dat zij haar verzoek om internationale bescherming in Denemarken indiende in 2015 (administratief dossier, stuk 8, "verklaring DVZ", verklaring 22), zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij sedertdien voldoende tijd heeft gehad om haar documenten terug te vragen dan wel via haar familie andere, bijkomende documenten te verzamelen. Dat haar ouders haar geen informatie en documenten sturen alsook dat haar vader met haar niet sprak over het grondconflict, zoals zij aanvoert in haar verzoekschrift, is slechts een blote bewering en doet bovendien afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Dit klemmt des te meer daar de verzoekende partij ter terechtzitting een schrijven van haar neef voorlegt waaromtrent zij verklaart dat zij haar ouders in Dubai contacteerde, die vervolgens op hun beurt de neef vroegen om een document op te stellen, hetgeen haar bewering tegensprekt dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om documenten ter staving van haar verzoek om internationale bescherming te bekomen en/of om bijkomende informatie over het grondconflict te vergaren. Daarenboven, indien de verzoekende partij niet betrokken is in de rechtszaak tussen haar vader en de zoon van haar oom en haar vader het zelfs de moeite niet vindt om de verzoekende partij hierover te informeren, kan niet worden ingezien waarom de verzoekende partij omwille van het grondconflict tussen haar vader en de zoon van haar oom nood zou hebben aan internationale bescherming.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt: *"Ten derde kan verzoeker geen hulp aan de Pakistaanse autoriteiten aanvragen omdat de mensen, van wie verzoeker bang is, veel macht hebben en zij controleren politie en al de Pakistaanse uitvoerende organen. Ondanks de financiële middelen van zijn familie en de grote invloed van dit laatstgenoemde in de zaken, moesten zijn ouders ook het land verlaten omdat er bedreigingen tegen hen waren. De vrezen van verzoeker zijn actueel en gegrond, en er is een reel risico voor verzoeker in geval van terugkeer naar Pakistan."*, komt zij niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen op zich echter niet kan worden beschouwd als een dienstige poging teneinde de motieven in de bestreden beslissing dienaangaande *in concreto* te weerleggen. Dat de verzoekende partij in verschillende Europese landen een verzoek om internationale bescherming indiende, zoals zij in haar verzoekschrift benadrukt, volstaat op zich evenmin om aan te tonen dat haar nood aan internationale bescherming gegrond is. Deze nood kan immers niet louter blijken uit het aantal verzoeken om internationale bescherming dat de verzoekende partij doorheen Europa indiende.

Waar de verzoekende partij wijst op het standpunt van UNHCR inzake corruptie en documentfraude in Pakistan en betoogt: *"Het CGVS verwijst naar algemene informatie betreffende corruptie, om de door verzoeker overgelegde documenten te diskwalificeren zonder specifieke grieven betreffende deze documenten aan de orde te stellen."*, dient vastgesteld dat nergens in de bestreden beslissing naar dergelijke motivering wordt verwezen en/of dat anderszins een beoordeling wordt gemaakt over de door

de verzoekende partij voorgelegde documenten. De verzoekende partij legde, behoudens links naar YouTube-filmpjes, immers geen documenten voor.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer zij naar Pakistan terugkeert, zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

7.3.5. Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.

7.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing het volgende: *"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.*

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Zowel de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), als Hizbul Ahrar (HuA), al-Qaeda en de Islamitische Staat (ISKP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Lashkar-e Taiba (LeT) en Jaish-e Muhammad (JeM) hun hoofdkwartier en religieuze faciliteiten hebben in Zuid-Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 182 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode vijf aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 12 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 9 en PICSS van 16 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Bovendien blijkt dat er weliswaar sprake was van een lichte toename van het aantal veiligheidsincidenten in 2019 in vergelijking met 2018. Echter, het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie bleef beperkt.

Uit de dezelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab hoofdzakelijk doelgericht van aard is en de vorm aanneemt van sektarisch geweld, etno-politiek geweld, terroristische aanslagen, en crimineel geweld. Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van TTP, Hizbul Ahrar (HuA), LeJ en ISKP gearresteerd of gedood werden. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land.

UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer correct zou zijn of dat de commissaris-generaal uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusies heeft getrokken.

De stukken toegevoegd aan het verzoekschrift (stukken 3-6) liggen in dezelfde lijn als de door de verwerende partij gehanteerde informatie (zie weblink opgenomen in de bestreden beslissing) en zijn dan ook niet van aard aan te tonen dat de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde analyse onjuist en/of achterhaald zou zijn. In deze analyse wordt terdege rekening gehouden met de regionale verschillen inzake het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan, de typologie van het geweld, de betrokken actoren en het aantal burgerslachtoffers in Pakistan in het algemeen en in de provincie Punjab in het bijzonder. Het rapport van Shia Rights Watch (verzoekschrift, stuk 3) heeft overigens betrekking op sjiitische moslims in het Midden-Oosten, terwijl de verzoekende partij verklaarde een soennitische moslim te zijn (administratief dossier, stuk 8, "verklaring DVZ", verklaring 9).

De verzoekende partij toont aldus niet aan dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verder stelt de Raad vast, in navolging van de commissaris-generaal, dat zij geen persoonlijke omstandigheden aanbrengt die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Punjab in zijn hoofde dermate verhogen dat kan aangenomen worden dat zij bij terugkeer naar Punjab

een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Ook uit het administratief en het rechtsplegingsdossier blijken geen dergelijke persoonlijke omstandigheden.

7.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de Pakistaanse provincie Punjab een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. De verzoekende partij preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

10. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. De verzoekende partij duidt niet aan op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn.

11. Evenmin duidt de verzoekende partij aan op welke wijze artikel 17 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou (kunnen) zijn geschonden.

12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Urdu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Ook kan de schending van het redelijkheidsbeginsel niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

14. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS